

Sygn. akt IV P 47/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Bełchatowie Wydział IV Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia SR Beata Grabiszewska

Protokolant: Bożena Michalak

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 roku w Bełchatowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko Zakładowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o sprostowanie świadectwa pracy

- 1. nakazuje pozwanemu Zakładowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B., aby sprostował świadectwo pracy z dnia 30 kwietnia 2017 roku, wydane powódce W. K., poprzez wpisanie w punkcie 5. (piątym) podpunkt 13. (trzynasty) w miejsce daty „2017-02-01” prawidłowej daty „2017-01-31”;**
- 2. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;**
- 3. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami.**

Sygn. akt IV P 47/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 czerwca 2017 roku, skierowanym przeciwko Zakładowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B., powódka W. K. wniosła

o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wpisanie w punkcie 5.1, że w 2017 roku nie wykorzystwała żadnego dnia urlopu wypoczynkowego, w punkcie 5.8 poprzez wpisanie prawidłowej ilości dni niezdolności do pracy, tj. 90;

w punkcie 5.13 poprzez wpisanie prawidłowych okresów nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, tj. od dnia 31 stycznia 2017 roku do 30 kwietnia 2017 roku. Powódka wносиła także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwany pracodawca w związku

z rozwiązaniem stosunku pracy wydał jej świadectwo pracy, w którym nie zostały zawarte rzetelne informacje dotyczące wykorzystanego przez powódkę urlopu wypoczynkowego, okresu niezdolności do pracy oraz trwania niezdolności do pracy. Powódka wystąpiła o sprostowanie świadectwa pracy, lecz pozwany pracodawca uwzględnił tylko częściowo uwagi dotyczące okresu niezdolności do pracy, wpisując liczbę dni 14, zamiast wnioskowanej liczby 90.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 lipca 2017 roku pozwana Spółka, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podnosiła, że informacje zawarte w świadectwie pracy wystawionym powódce są prawidłowe i nie jest możliwa zmiana świadectwa w zakresie wskazanym przez W. K.. Informacja dotycząca wykorzystania urlopu wypoczynkowego jest prawidłowa, gdyż powódka wykorzystwała urlop wypoczynkowy w przysługującym jej zakresie poprzez wypłatę ekwiwalentu za urlop. W zakresie dni niezdolności do pracy pozwana wskazała, że sprostowała świadectwo pracy i wskazała liczbę 14 dni, za które powódka otrzymała wynagrodzenie w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zgodnie z art. 92 kp.

Pozwany pracodawca wskazał, że nie widzi podstaw do sprostowania świadectwa pracy w zakresie dotyczącym okresów nieskładkowych poprzez wpisanie okresu nieskładkowego w dniu 31 stycznia 2017 roku, bowiem w tym dniu powódka świadczyła pracę.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2018 roku pełnomocnik powódki wnosił o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie okresów nieskładkowych w punkcie 5.13, poprzez wpisanie daty początkowej 31 stycznia 2017 roku, zamiast daty 1 lutego 2017 roku. W pozostałym zakresie cofnął powództwo. Nadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie zniesienie ich pomiędzy stronami.

Pełnomocnik strony pozwanej podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosił o oddalenie powództwa w zakresie, w jakim nie zostało cofnięte. Wnosił również o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka W. K. była pracownikiem pozwanego Zakładu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. od 1 czerwca 2015 roku do 30 kwietnia 2017 roku.

(dowód: umowa o pracę – k. 4, świadectwo pracy – k. 6)

Powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich od 31 stycznia 2017 do końca zatrudnienia.

(dowód: zaświadczenia lekarskie – k. 7-11)

W dniu 31 stycznia 2017 roku W. K. była obecna w pracy i wykonywała część czynności.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 30 kwietnia 2017 roku pozwany pracodawca wystawił powódce świadectwo pracy za okres zatrudnienia. W świadectwie tym w punkcie 5.1 zamieścił informację, że powódka wykorzystwała urlop wypoczynkowy w wymiarze 9 dni, 72:00 godz. za rok 2017. Następnie w punkcie 5.8 pracodawca wskazał, że powódka nie była niezdolna do pracy. Z kolei w punkcie 5.13 pozwany podał okresy nieskładkowe przypadające w okresie zatrudnienia powódki poczynając od dnia 1 lutego 2017 roku. Świadectwo doręczono W. K. w dniu 10 maja 2017 roku.

(dowód: świadectwo pracy wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru- w aktach osobowych powódki, część C)

W dniu 17 maja 2017 roku (data wpływu pisma do pozwanego) W. K. wystąpiła z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę informacji zawartych:

- w punkcie 5.1) poprzez wskazanie, że w 2017 roku nie wykorzystwała żadnego dnia urlopu wypoczynkowego, tj. wpisanie wartości o dni, o godzin, w tym o dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego na podstawie art. 167² kp w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy,

- w pkt 5.8) poprzez wpisanie prawidłowej ilości dni niezdolności do pracy, tj. 90,

- w pkt 5.13) poprzez wpisanie prawidłowych okresów nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, tj. od dnia 31 stycznia 2017 roku do 30 kwietnia 2017 roku.

(dowód: wniosek powódki- w aktach osobowych, część C, w katach sprawy - k. 12)

W odpowiedzi na wniosek pozwany pracodawca wraz z pismem z dnia 23 maja 2017 roku przesłał powódce sprostowane świadectwo pracy

w zakresie, w jakim uznał za zasadne. W piśmie podał, że informacja zawarta w pkt 5.1 jest prawidłowa, bowiem powódka otrzymała ekwiwalent za urlop, za 9 dni. W zakresie informacji zawartej w punkcie 5.8 pozwany podał, że powódka miała wypłacone wynagrodzenie zgodnie z art. 92 kp za 14 dni

i taką informację zawarł w sprostowanym świadectwie pracy. Jednocześnie pracodawca podtrzymał stanowisko w zakresie informacji zawartej w punkcie 5.13 wskazując, że w dniu 31 stycznia 2017 roku W. K. świadczyła pracę i otrzymała stosowne wynagrodzenie.

(dowód: pismo pozwanego - k. 13; świadectwo pracy z dnia 23 maja 2017 roku – k. 5-5v)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach osobowych powódki.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy

o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W przedmiotowej sprawie powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy wydanego przez pozwanego pracodawcę w zakresie okresów nieskładkowych w pkt 5.13, poprzez wpisanie daty początkowej 31 stycznia 2017 roku, zamiast daty 1 lutego 2017 roku. W pozostałym zakresie powódka cofnęła powództwo.

Jednocześnie W. K. dochowała trybu określonego w powołanym przepisie, występując do pozwanego pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, a następnie kierując pozew do Sądu w terminach określonych w powołanym przepisie.

Zgodnie z treścią art. 97 § 2 kp w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Szczegółową treść świadectwa pracy określa rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie świadectwa pracy z dnia 30 grudnia 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2292).

W § 2 rozporządzenia wskazano, że w świadectwie pracy zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczeń społecznych. Należą do nich, zgodnie z pkt 17 informacje dotyczące okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty.

Stosownie do treści art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (tj. z dnia 7 lipca 2017 r. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) okresami nieskładkowymi są m. in. okresy

pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłaconego na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zasiłków z ubezpieczenia społecznego: chorobowego lub opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego.

Zgodnie z przepisami ustawy o świadczeniach pieniężnych

z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (tj. z dnia 22 czerwca 2017 r. Dz.U. z 2017 r. poz. 1368 ze zm.) dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby są zaświadczenia lekarskie (art. 53). Z kolei tryb i sposób orzekania o czasowej niezdolności do pracy oraz wystawiania zaświadczenia lekarskiego i zaświadczenia lekarza orzecznika ZUS reguluje rozporządzenie (...)

z dnia 10 listopada 2015 roku (Dz. U. 2015 r. poz. 2013). Zgodnie z § 8 tego rozporządzenia zaświadczenie lekarskie wystawia się na okres, w którym ubezpieczony ze względu na jego stan zdrowia lub stan zdrowia członka rodziny powinien powstrzymać się od pracy.

W przedmiotowej sprawie powódka W. K. przedstawiła zaświadczenie lekarskie na okres od 31 stycznia 2017 roku, wystawiane

w dniu 1 lutego 2017 roku, zgodnie ze wzorem ustalonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Z wystawionego zaświadczenia wynika,

że niezdolność do pracy powódki trwa od 31 stycznia 2017 roku. Jak wynika z materiału dowodowego w sprawie w tym dniu powódka stawiała się

w zakładzie pracy i wykonywała część czynności.

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy okoliczność ta pozostaje bez znaczenia, bowiem z zaświadczenia lekarskiego wynika, że W. K.

w dniu 31 stycznia 2017 roku była niezdolna do pracy z powodu choroby. Pozwany pracodawca nie zakwestionował zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność powódki do pracy. Nie wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich dla celów wypłaty wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 92 Kodeksu pracy. Taką możliwość miał na podstawie przepisu art. 59 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Oznacza to, że aktualnie pracodawca nie może podważać prawidłowości zaświadczenia, które powódka przedstawiła na udokumentowanie niezdolności do pracy w okresie od 31 stycznia 2017 roku i dokonywać oceny odmiennej niż wynika z jego treści.

W związku z tym należy przyjąć, że w dniu 31 stycznia 2017 roku powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby i w związku z tym dzień 31 stycznia 2017 roku jest okresem nieskładkowym, zgodnie art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił żądanie sprostowania świadectwa pracy w zakresie dotyczącym okresów nieskładkowych, tj. informacji zawartej w punkcie 5.13 świadectwa, o czym orzekł na podstawie art. 97 § 2¹ kp.

Wobec cofnięcia powództwa w pozostałym zakresie Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc w związku z art. 203 § 4 kpc i art. 469 kpc, umorzył postępowanie w sprawie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 kpc, znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami, bowiem każda ze stron co do części roszczenia uległa przeciwnikowi. Wzajemne zniesienie jest usprawiedliwione zbliżonym zakresem wygrania sprawy przez strony.